

Jiří Šedý: Můj přítel mobil

Brouzdám se třpytivým sněhem a místy zapadám až po kolena. Zimní slunce svými křehkými paprsky nezahřívá zem, ale v mém srdci je teplo, které má právě zimní slunce na svědomí. Ozařuje svými zkřehlými prstíky zimní krajinu a halí ji do neobvyklého, něžného zimního závoje. Za sebou zanechávám stopy, které jsou jediným důkazem lidského bytí. Snažím se lehce dýchat, abych ani dechem nenarušil kouzelnou zimní krásu.

Moje putování mne zavedlo do zasněženého lesíka, který je celý schoulený pod sněhovou nadílkou. Větve voňavých smrků se prohýbají pod těžkou sněhovou peřinou. Klid dýchá celým lesním prostorem.

Vtom co to? Ostrý a úpěnlivý zvuk jako nůž prořízl lesní ticho. Zůstávám stát a rozhlížím se, zda se zvuk ozve znovu. Lesem se ozývá další úpěnlivé volání. Nevím, co mám dělat. Jsem tu tak sám uprostřed zimní přírody. Sahám si na hrud', snad ten mimovolní pohyb mne má pomoci. Nahmatám v náprsní kapse svůj mobil. Je to můj přítel v těžkých chvílích. Uvědomuji si nyní, že zde nejsem sám. Mám svého přítele k pohledání. Stačí pouze vytočit několik čísel a hned jsem spojen s lidským světem.

Neohroženě jdu dál za úpěnlivým voláním. A tam, uprostřed malé mýtiny vidím schoulený uzlíček. Malá zraněná srnka smutnými očima prosí o pomoc. Z její malé tlamičky vychází proud volajících zvuků.

Co mám dělat? Víím, že nemohu odejít a srnečku sám neunesu. Chvějící se rukou uchopím svého přítele! Jak je mi můj mobil milý!

Vytáčím 112 a čekám na lidské zavolání. Ozývá se milý, ženský hlas plný pochopení. Sdělují situaci a jako ve snách předávám informace o místě, kde se já a srnečka nacházíme. Ještě že se zde vyznám.

Ještě že mám svůj mobil.

Ještě že já, poněkud odlišný člověk, kterému mnozí nevěří, že umí řešit problémy, ví, kde hledat pomoc. Ne pro sebe, ale pro jinou živou bytost, která na mne poulí svoje korálová očka a očekává, že jí pomůžu.

Za chvíli zázrak jako v pohádce. Zvoní saně, které táhne kůň celý ojíněný. Ze saní vystupuje vousatý pan hajný, usmívá se od ucha k uchu, pohladí mne a do svých ohromných rukou sbírá ustrašenou srnečku a zakrývá ji dekou. Potom mne pokyne a já můžu vychutnat cestu na saních vedle něžné, zraněné srnečky.

V hájovně mne čeká hrnek horkého čaje a zraněnou srnečku veterinář, kterého pan hajný předem přivolal také svým přítelem mobilem.

Vracím se domů, hrdý na to, že i já, kterého mnohý člověk podceňuje, umím pomoci tam, kde je třeba.

K srdci tisknu svůj malý mobil a cítím se jako král.